

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Eximii Dei Servi Alberti De Altissimis, Canonici Regularis Congregationis Lateranensis

Saracini, Paolo Emilio

Augustæ Vindelicorum

Cap. XV. Gratia ac Privilegium Alberti singulare.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37282

quos multos & bonos habebat, vacare poterat, humilis DEI Servus, officiò perpetuò legendi ad mensam, sub qua majorem partem Sacra Scriptura legebatur, sponte assumptò, tanta eandem attentione legerit, ut clarè animadverti possiet, quòd omnia magnâ accuratione consideraverit: quòdque lectione finita corporali se cibo reficiens adeò in se collectus perseveraverit, ut manifesto indicio esset, ipsum spiritualem præteritæ lectionis cibum majore longè gustu ruminare, quam ex paucis illis cibus sentiret, quos sive sapidos, sive inspidos ad vitam duntaxat sustentandam assumebat.

CAPUT XV.

Gratia ac Privilegium Alberti singulare.

INter quosvis Divinos favores, vitam P. Alberti facientes mirabilem illis, qui maturè infelicem humanæ naturæ conditionem considerant, iste certè reliquos longo post se intervallo relinquit, & ad-

admiratione dignus est, quòd cum nihil non in hoc mundo contradictioni subiectum sit, inventus tamen homo fuerit, diutissimè versatus inter mortales, cujus actiones censuræ nunquam obnoxia fuerint, quique suos vitæ dies verâ sinceræ bonitatis laude terminârit, cujusmodi omninò fuit Albertus. Hujus autem admirationis fundamentum isti humanitatis nostræ ordini inniti videtur, quòd scilicet mortalium actiones plerumque examinentur ad regulas à justitiæ regulis admodum diversas. Siquidem plerumque ordinariæ, ad quas trutinantur, & expenduntur, à nostris passionibus proveniunt, quæ sunt fori, istius mundi, iudices ordinarii: quivis namque per seipsum, dum aliquid ad iudicandum occurrit, personam accusatoris, ac iudicis, immò etiam frequenter & testis sustinet, cum alium laudat, & semper absolvit, alium vituperat, & semper condemnat, alium laudat, & vituperat, absolvit, & condemnat, dummodo id in suum emolumentum cedat.

L 5

Nunc

Nunc verò iudicium istorum, quibus domus, familiæ, plateæ, fora, & palatia, ac verbo, omnia loca ab hominibus inhabitata & frequentata replentur, possibile non est effugere notam censoriam, nec hætenus ullus mortalium eandem effugit, nec deinceps effugiet, utcunque deinde justificata sint, vel justificanda essent opera, vel dicta cujuscunque: non certe homines sanctitate inclyti, qui ab his iudicibus extremas persecutiones ad mortem usque perpessi sunt: non homines pietate insignes, hi enim humanarum passionum, scopus sunt: Non Principes, hi enim, utcunque legum sint conditores, & eas judicialia subsellia insidentibus observari præcipiant, humanarum tamen passionum glossis, ac censuris, velint, nolint, subjiciuntur: verbò hinc, nec boni, nec mali, nec sapientes, nec insipientes, nec divites, nec inopes eximuntur: nam cuique suus est iudex, immò tot iudices, quot hominis actiones: si fugiat unum, impingit in alium: unus si te laudabit, alius te vituperabit, si te unus absolvet,

al

alter te condemnabit, si unus te diligit,
alter odio te prosequetur.

Sed quòd benedictus DEI Servus Albertus ab eiusmodi iudicibus, eorùmque iudiciis fuerit exemptus, ad quod discursus præsens respicere videtur, id equidem dicere non ausim, nec aliquando dicturus sum: hoc enim si affirmarem, non solùm cunctis huiusmodi hominibus, ac ipsis Cœlitibus anteponebam, sed insuper quoad hoc singulare privilegium supra ipsummet Christum Servatorem nostrum collocarem, qui ab invidia & odio, ordinariis huius mundani fori iudicibus, fuit iudicatus tanquam *seductor & demoniacus*, tandèmque ad mortem ipsam condemnatus. Dico tamen idque cum veritate, quòd nunquam constiterit, à quo, quando, in quo loco, & quam ob causam quandocunque tandem Alberti actiones, dum in hac claustrali eremo vixit, censurae subjectæ fuerint: quin etiam nec post eius ex hac vita ad meliorem abitum ulla lingua audita fuit, ab infernali invidiæ monstro commora, quæ vel solùm in con-

trarium sensum ab eo facta, dicta, vel cogitata detorquere ausa fuerit: immò, quæ non potius eum laudârit, sublimârit, & admirata sit ceu *Magnum DEI Servum*, quæque veluti *Sanctum* prædicârit, ei se inclinârit, & commendârit. Fuit omninò, & est inter majora istius mundi miracula numerandum, utpote res supergrediens terminos, & conditionem nostræ humanitatis etiam ab ortu in malum propensa, quòd ipse transferit grandines, & nimbos tot linguarum suis in judiciis liberarum & solutarum, cum hac gratia ac privilegio, quòd ab iis non vapulaverit, nec modicè aspersus fuerit etiam vel unicâ gutta odii, invidiæ, proprii commodi, spiritus contradictionis, temeritatis, vel quidquid denique aliud afferri in medium potest, quod vel separatum tribunal exigat, vel actionum miserorum mortalium *judicis*, sive *ordinarii*, sive *extraordinarii muneris* obeat.

Atque ex hoc argumento solo, si alia deficerent, licet præter omiſſa, tot nobis suppetant, quot hucusque recensuimus, quæ-

quæque adhuc recensēbimus, non sine magna nostra consolatione sperare possumus, quòd Albertus sit unus è Secretariis supplicum libellorum nostrorum, nec non coram throno Divinæ Majestatis pro nostris reatibus Intercessor & Advocatus existat.

CAPUT XVI.

Albertus multorum Afflictorum perfugium.

Appropinquabat paulatim ingens hæc flamma ad suam sphæram, magnus hic lapis ad suum centrum, anima ad cœlum, corpus ad terram. Ubi exactis jam septuaginta ætatis annis, in ipso, quod in mæandro experimur, verissimum esse comprobatum fuit, videlicet, quòd innumeris revclutionibus tam longi itineris à vitæ suæ fonte longiùs recederet, ac magnis itineribus cœlum versus graderetur, in se, durante viâ, colligens rivos & flumina virtutum ac operum, in immensitate
Ocea